

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7Csp/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822200748
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8822200748.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Martinou Melníkovou v spore žalobcu: U. X., O.. XX. XX. XXXX, V. L. XXXX/XX, X. O. Z., zastúpený: Mgr. Ondrej Barna, advokát, so sídlom Zámocká 529/34, Stropkov proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s. r. o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.085,77 eur s prísl., t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.085,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.085,77 eur od 17. 05. 2022 do zaplataenia a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou na tunajší súd dňa 30. 03. 2022 domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.085,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.085,77 eur od 2. dňa po dni doručenia žaloby žalovanému, a aby ho zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že vydania bezdôvodného obohatenia sa domáha na základe úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES, č. 5307022688, z 20. 11. 2003 (ďalej ako úverová zmluva). Na základe úverovej zmluvy mu bol poskytnutý úverový rámec vo výške 15000,- Sk, t. j. 497,91 eur, ktorý sa zaviazal žalovanému zaplatiť v mesačných splátkach vo výške 600.- Sk, t. j. 19,92 eur. Spotrebiteľskú zmluvu uzatvoril ako spotrebiteľ so žalovaným, dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej ako ZoSÚ), platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úverová zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES, č. 5307022688, z 20.11.2003 neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g/, ZoSÚ, preto je predmetný úver podľa § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, bezúročný a bez poplatkov. Taktiež podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V zmluve absentuje uvedenie akéhokolvek úroku, či poplatku. Na základe vyššie uvedeného je nevyhnutné všetky jeho plnenia zaplataené v prospech žalovaného na predmetný spotrebiteľský úver započítať na istinu úveru s

tým, že ak zaplatil viac, ako je istina úveru, tak ide o plnenie, na ktoré nemá žalovaný nárok. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Ako vyplýva z výpisu žalovaného, celkovo vyčerpal sumu 5 310,70 eur a zaplatil sumu 7 396,47 eur. Bezodôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi platbami, t. j. 7 396,47 eur a výškou čerpaného úveru 5 310,70 eur, teda 2085,77 eur. Žalovaný podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov neohraničenému okruhu fyzických osôb, a znalosť zákona v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, zo 16.1.2013). Žalovaný napriek skutočnosti, že mu zaplatil viac ako je vyčerpaná istina úveru, doposiaľ nevrátil ani čiastočne to, čo mu nepatrí.

2. V písomnom vyjadrení k žalobe právny zástupca žalovaného uviedol, že voči uvedenému nároku znáša námietku premlčania. V prípade práva na vydanie plnenia z bezodôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú objektívnu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Žalobca uhradil poslednú splátku dňa 22.11.2019. Vzhľadom k termínu podania žaloby na súd (30.03.2022) považuje žalovaný nárok žalobcu za premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote a taktiež čiastočne v trojročnej objektívnej premlčacej lehote. S ohľadom na uvedené sú splátky uhradené pred dňom 30.03.2019 premlčané v trojročnej premlčacej lehote. V prípade žalovanej úverovej zmluvy išlo o tzv. revolvingový úver. Revolvingový úver je dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver. Držiteľ revolvingového úveru má k dispozícii finančné prostriedky vo výške dohodnutého úverového rámca. Termín revolvingový znamená po slovensky obnovujúci sa. Pri tomto type úveru je obnoviteľná finančná rezerva. S každou uhradenou mesačnou splátkou klient sporí čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať, a to bez akýchkoľvek zbytočných papierovačiek. Vzhľadom na charakter revolvingového úveru, t.j. skutočnosť, že zmluvné strany nemôžu vedieť a ani nevedia pri uzatváraní zmluvy určiť kedy a koľko z úveru bude čerpané, nie je možné presne stanoviť výšku poskytnutého úveru, pretože pri takomto type úveru sa zásadne definuje len výška úverového rámca, ktorá v tomto prípade bola individuálne dojednaná pri úverovej zmluve č. 5307022688 vo výške 15.000,- Sk (500,- eur). Pokiaľ ide o výšku RPMN, ktorá podľa názoru žalobcu v zmluve absentovala, uviedol, že výšku RPMN nie je možné pri revolvingovom úvere určiť, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN, čo potvrdil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku z 27. januára 2011, sp. zn. 6Co 95/2010, kde stanovil, že „keďže predmetná vec sa týka revolvingového úveru a RPMN nie je dobre možné stanoviť, nebolo možné stotožniť sa s prvostupňovým súdom, že pre neuvedenie RPMN je úver podľa § 4 zákona bez úrokov a bez poplatkov.“

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, zmluvou, výpisom čerpania a úhrad, vylúchom žalobcu a jeho právneho zástupcu a zistil tento skutkový stav:

4. Z úverovej zmluvy o poskytnutie revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty YES č. zmluvy 5307022688 zo dňa 20. 11. 2003 vyplýva, že túto zmluvu uzavreli účastníci konania a to žalovaný ako veriteľ a žalobca ako klient na poskytnutie revolvingového úveru ako variant A pri výške úverového rámca 15.000,- Sk a výške mesačnej splátky 600,- Sk. Podľa tejto zmluvy termín splatnosti mesačnej splátky je vždy k 20. dňu v mesiaci. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., uvedené na rube tejto listiny (strana 1) a samostatnom liste (strana 2). Dolupodpísaný klient svojím podpisom potvrdzuje, že je oboznámený s úverovými zmluvnými podmienkami, sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné, že ich považuje za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami. Klient prehlasuje, že mu ku dňu podpisu tejto zmluvy nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy.

5. Z priloženého výpisu čerpania splátok a úhrad vyplýva, že žalobca celkovo na revolvingový úver vyčerpal sumu 5.310,70 eur a uhradil 7.396,47 eur. Podrobný prehľad sa nachádza na č. I. 7 - 14 spisu. Poslednú úhradu žalovaný vykonal dňa 22. 11. 2019 vo výške 60,- eur.

6. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu. Voči žalovanému sa domáha žalobca vydania bezodôvodného obohatenia vo výške prečerpanej istiny, ktorá bola poskytnutá žalovaným a to na základe bez úročnosti a bez poplatkovosti úveru. Zmluva o

úvere neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento nedostatok je sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Poprel vznesenú námietku premlčania vzhľadom na aktuálnu rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vo vec sp. zn. 5Cdo/48/2021 ustálil, že je pri vydaní bezdôvodného obohatenia potrebné vychádzať z reálnej vedomosti spotrebiteľa o tom, že sa na jeho úkor obohatil konkrétny subjekt. V kontexte rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie je prípustný aj taký výklad, že spotrebiteľ sa dozvie o bezdôvodnom obohatení až rozhodnutím súdu. Súdny dvor Európskej únie dňa 22. 09. 2022 uviedol, že aplikácia 10-ročnej premlčacej doby pre spotrebiteľa je limitujúca a bráni tomu zásada efektivity a smernica č. 93/13 EHS tomu, aby vnútroštátna judikatúra prikazovala spotrebiteľovi, aby sa v 10-ročnej premlčacej dobe domáhal svojich nárokov. Žalobca by vykonával aj ďalšie splátky na poskytnutý revolvingový úver, avšak z dôvodu straty zamestnania prestal tieto splátky splácať. Žalobca vôbec nemal vedomosť o tom, žeby nemal žalovanému splácať úver. Zákonom nerozlišuje revolvingový úver a úver a obe úvery musia obsahovať hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalovaný poskytol žalobcovi úver so znalosťou výšky úverového rámca ako aj výšky splátky, preto mal všetky potrebné údaje pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov.

7. Žalobca na pojednávaní potvrdil, že v roku 2003 si zobral úver od žalovaného, ktorý splácal do času, kým prišiel o zamestnanie. V zmysle spornej zmluvy bola voči nemu podaná žaloba na Okresnom súde Banská Bystrica, kde sa následne skontaktoval so svojim právnym zástupcom. Predmetná žaloba na Okresnom súde Banská Bystrica bola zobrať späť. V roku 2021 ho jeho právny zástupca informoval o tom, že je možné na predmetnú zmluvu žiadať o vydanie bezdôvodného obohatenia. V čase úhrady poslednej splátky nemal vedomosť o tom, že od žalovaného môže požadovať vrátenie bezdôvodného obohatenia.

8. Právny zástupca žalobcu uviedol, že platobný rozkaz z Okresného súdu Banská Bystrica bol žalobcovi doručený dňa 30. 03. 2020 a predmetná žaloba bola podaná v subjektívnej lehote na súd dňa 30. 03. 2022.

9. Právny zástupca žalovaného ani žalovaný sa na pojednávanie nedostavili, súhlasili, aby súd rozhodol bez ich prítomnosti.

10. V písomnom podaní doručenom súdu po prvom pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že nesúhlasí s obranou žalovaného. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že sa žalobou domáha žalobca vydania bezdôvodného obohatenia, pričom o tom, kto, a či sa vôbec obohatil na jeho úkor, sa dozvie až z rozhodnutia súdu. Právna úprava premlčania pri skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia nehovorí o tom, že premlčacia doba začína plynúť od vtedy, keď sa mohol žalobca dozvedieť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor mohol obohatiť, ale jednoznačne predpokladá, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy sa preukázateľne a definitívne dozvie o tom, kto sa na jeho úkor obohatil a že sa obohatil. Nemožno začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odvodzovať od domnejšej úvahy, ale od reálneho, skutočného a najmä objektívne preukázaného obohatenia sa. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ, C485/19 vo veci LH proti Profi Credit s. r. o., z 22.04.2021 podľa ktorého „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Z uvedeného vyplýva nesprávny záver žalovaného, keď začiatok plynutia premlčacej doby odvodzuje od toho, kedy žalobca uskutočnil poslednú transakciu na účte. Žalobca poslednú úhradu realizoval v presvedčení o tom, že tak musí urobiť, lebo ide o legitímny dlh voči žalovanému a o jeho zákonnú pohľadávku a ďalšie platby neuskutočnil len preto, že som prišiel o prácu a nemal som dostatočný príjem na to, aby mohol splácať svoje záväzky. Ak by skutočne vedel, že skoršie platby nemusí realizovať, lebo na to nemá žalovaný nárok, nikdy by ich neuskutočnil. Žalobu podal po tom, čo sa poradil s právnym zástupcom, ktorý preskúmal detailne celý zmluvný vzťah. Z vyššie uvedeného, ako aj zo žaloby je zrejmé, že platby, ktoré zaplatil nad sumu poskytnutého úveru sú platbami, ktoré pri náležitej starostlivosti a dodržaní právnych predpisov žalovaný pravdepodobne nemal žiadať a pravdepodobne nemal ich ani prijať a ak ich prijal, mal ich vrátiť, čo neurobil doposiaľ. Malo by ísť o bezdôvodné obohatenie. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby poukázal

prioritne na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/29/2021, z 28.09.2021, podľa ktorého sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odvodzuje od získania reálnych vedomostí o konkrétnom bezdôvodnom obohatení, teda vtedy, keď dôjde k vedomosti o naplnení konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia.

11. V ďalšom písomnom vyjadrení po prvom pojednávaní právny zástupca žalovaného uviedol, že pokiaľ by právnym titulom na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo vyhodnotenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie začína vznikáť počnúc prvou splátkou, ktorou žalobca doplatil istinu a začal ju preplácať, t.j. splátkou zo dňa 21.03.2017. Poukázal, že takýto právny názor vyplýva z rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/315/2017 ako aj z rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 29Csp/7/2017. Ďalej dodal, že pokiaľ by sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadne premlčania v subjektívnej premlčacej lehote, žalovaný vznáša námietku premlčania na časť žalovanej sumy aj v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote, v rámci ktorej sú vzhľadom k dátumu podania žaloby splátky uhradené pred dňom 30.03. 2019 (vzhľadom na dátum podanej žaloby) premlčané. Žalobca svoju argumentáciu o plynutí premlčacej lehoty opiera aj o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2019, ktorý v závere uviedol nasledovné: Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pokiaľ by konajúci súd vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, k bezdôvodnému obohateniu by začalo dochádzať od momentu doplatenia istiny poskytnutého úveru. Žalovaný však vzniesol námietku premlčania, pričom začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty počítal od poslednej žalobcom uhradenej splátky zo dňa 22.11.2019 a nie od okamihu, kedy začalo dochádzať k bezdôvodnému obohateniu. (nejde teda o prípad, ktorý upravuje v rozsudku Súdny dvor vo veci C-485/2019). Uviedol, že Súdny dvor vo veci žiadnym spôsobom nerozhodol o tom, že v prípade spotrebiteľského sporu sa má automaticky aplikovať 10-ročná premlčacia lehota, pri ktorej sa vyžaduje preukázanie úmyslu pri bezdôvodnom obohatení, čo je v prípade žalovaného ako poskytovateľa úverov za účelom zisku vylúčené. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovať úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. (a predchádzajúceho č. 258/2001 Z.z) o spotrebiteľských úveroch patria úroky a poplatky. Poskytuje teda úvery za účelom zisku a nie bezdôvodného obohatenia, s čím je žalobca ako aj každý iný spotrebiteľ automaticky oboznámený v úverovej zmluve. U subjektu, ktorý poskytuje úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti je akékoľvek úmyselné bezdôvodné obohatenie vylúčené. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky a poplatky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou on sám a nie žalobca ako klient. Opätovne sa vyjadril k údaju ročnej percentuálnej miery nákladov, kde uviedol, že tvrdenia žalobcu o možnosti výpočtu RPMN už pri uzatvorení zmluvy sú maximálne nepravdivé a nepodložené. Žalovaný v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nemal vedomosť o dĺžke trvania zmluvného vzťahu, keďže zmluva sa uzatvárala na dobu neurčitú a bolo ju možné ukončiť výlučne výpoveďou jednej zo zmluvných strán. Rovnako nemal vedomosť ani o výške vyčerpanej sumy úveru, nakoľko bol stanovený iba úverový rámec. Výpočet RPMN sa nedá presne realizovať pri revolvingových úveroch ani v dnešnej dobe, čo však zákon č. 129/2010 Z.z. nahradil úpravou ohľadne fiktívneho reprezentatívneho výpočtu, ktorý sa pri revolvingových zmluvách uvádza. Tento výpočet však zákon č. 258/2001 Z.z. v čase uzatvorenia žalovanej úverovej zmluvy neobsahoval. Žalovaný poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 09.04.2021 v konaní vedenom pod sp.zn. 22Csp/7/2019, v ktorom konajúci súd konštatoval nasledovné: „Súd ďalej konštatuje, že predchádzajúca právna úprava, konkrétne Zákon č. 258/2001 Z. z. výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN pri uzatváraní zmluvného vzťahu. V zmysle Ustanovenia § 3 ods. 6 zákona pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom, ako na kreditné karty alebo ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o úverovom limite, ak je stanovený, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená

a doplnená, resp. postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Na základe hore uvedených skutočností, za zistenia okolností, že samotná zmluva o úvere formou revolvingu obsahuje náležitosti predchádzajúcej právnej úpravy, za preukázaného skutkového stavu, že v čase uzatvárania zmluvy neboli známe všetky údaje relevantné pre výpočet RPMN súd konštatuje, že z dôvodu nemožnosti uvedenia tohto údaju v samotnej zmluve, nemožno poskytnúť v tomto smere žalobkyni ako spotrebiteľke súdnu ochranu, nakoľko týmto spôsobom by došlo k vážnemu zásahu do paritného vzťahu účastníkov zmluvného vzťahu.“

12. Z dôkazov predložených právnym zástupcom žalobcu vyplýva, že Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 7Up/423/2020 bol zo strany žalovaného, v tomto konaní žalobcu, podaný odpor. Dožiadanim na Okresný súd Banská Bystrica bolo zistené, že predmetný platobný rozkaz si žalobca prevzal dňa 30. 03. 2020 a odpor voči platobnému rozkazu podal 06. 04. 2020. Z pripojeného uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Up/423/2020 zo dňa 25. 09. 2020 vyplýva, že po podaní odporu zo strany žalovaného, v tomto konaní žalobcu, žalobca, v tomto konaní žalovaný, nepodal návrh na pokračovanie v konaní, a preto sa konanie zo zákona podľa § 14 ods. 2 zákona o upomínacom konaní zastavilo.

13. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. V zmysle § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

15. Ako vyplýva z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

16. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v §2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

17. Ako vyplýva z § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva ďalej obsahuje a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa §6, b) sankcie za porušenie zmluvy, c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenku alebo šek, d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

18. V zmysle § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

19. Ako vyplýva z § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

20. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu, aj keď bola uzavretá 20.11.2003, kedy ešte neboli účinné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľskú zmluvu (znenie účinné od 1.4.2004), pretože na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 2, ktorý definoval spotrebiteľa a dodávateľa.

21. Ako vyplýva z § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

22. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý vo svojom §3 stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

24. Ako vyplýva z § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

25. V zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

26. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

27. Podľa 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

28. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má

dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

29. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný a žalobca uzatvorili dňa 20.11.2003 zmluvu o revolvingovom úvere Yes s úverovým rámcom 15000,- Sk a výškou mesačnej splátky 600,- Sk. Z výpisu z účtu vyplýva, že žalobca celkovo vyčerpal na základe uvedenej karty 5310,70 eur a uhradil sumu 7396,47 eur. Uvedená skutočnosť ani nebola žalovanou stranou rozporovaná. Uzatvorená úverová zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Prístupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy - zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov. Je zrejmé, že údaj o RPMN sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Iná je situácia v priebehu tohto úverového vzťahu v podobe revolvingového úveru, na napriek tomu nemožno pripustiť situáciu, že uvedenie jednotlivých čiastok úveru by bolo svojvoľné, pretože musí obsahovať prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa vedel už na začiatku úverového vzťahu zorientovať, aké nároky vo vzťahu k nemu môže žalovaný uplatniť. V danej súvislosti súd poukazuje napríklad na názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v odôvodnení uznesenia zo dňa 21.5.2013 sp.zn. 5Co/78/2013: „K odvolacej námietke žalobcu, že pri revolvingovom úvere nie je možné vopred určiť výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj ďalšie údaje, závislé od výšky čerpanej sumy, pretože sa úver v rámci poskytnutého úverového rámca čerpá na základe vôle odporcu, a tým sa menia relevantné údaje pre výpočet RPMN, odvolací súd konštatuje, že túto námietku považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Zo spisu nepochybne vyplýva, že výška poskytnutého úveru bola vopred známa, o čom svedčí aj tvrdenie žalobcu v odvolaní (bod II., 3. odsek), že na základe uzavretej Zmluvy o RÚ poskytol žalobca žalovanej revolvingový úver s úverovým rámcom vo výške 1991,64 eur (pôvodne dohodnutý úverový rámec vo výške 30 000,- Sk bol na základ žalovanej zo dňa 26.02.2008 navýšený o 30 000,- Sk na konečnú sumu 60 000 Sk, t.j. 1.991,64 eur). V prípade revolvingového úveru v čase poskytnutia revolvingu sú známe všetky premenné, a teda nie je daná žiadna prekážka vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov. Pri revolvingu je suma poskytovaného úveru známa, a túto v ustálenej výške poskytuje veriteľ, preto nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že pri revolvingovom úvere výšku sumy určuje spotrebiteľ svojim úkonom.“ Súd taktiež poukazuje na rozhodnutia týkajúce sa obdobného typu zmlúv, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/107/2013 zo dňa 27.03.2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/60/2011 z 15.03.2011, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/215/2012 z 10.10.2012.

30. Taktiež nie je dôvodná obrana žalovaného, že v čase uzatvorenia zmluvy zákon neobsahoval vzorec výpočtu RPMN. Tento vzorec bol uvedený v prílohe zákona.

31. Okrem toho zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

32. Právna úprava bezdôvodného obohatenia vychádza zo zásady, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí takéto obohatenie vydať. To, komu je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (§ 456 OZ) vyplýva z konkrétneho právneho dôvodu, na základe ktorého záväzok vydať bezdôvodné obohatenie vznikol. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu, z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov alebo tým, že sa za iného plnilo, hoci mal podľa práva plniť sám (§ 451 ods. 2, § 454 OZ). Pre vyriešenie otázky, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ide v posudzovanom spore, treba prihliadať na právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku záväzkového vzťahu žalobcu a žalovaného 20.11.2003. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) uvedenej právnej úpravy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov. Taktiež podľa § 4 ods. 5 predmetného zákona nemôže veriteľ požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú v zmluve uvedené. Z citovanej právnej normy vyplýva, že následkom týchto nedostatkov v zmluve je tzv. fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva

v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Ako uviedol ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej.“ Túto špecifickú situáciu je možné najviac pripodobniť k vadnosti písomne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmluvné strany v domnení, že sú ňou viazané, plnili, ale v dôsledku vadnosti zmluvy sa dostaví zákonný následok v podobe jej neplatnosti a už poskytnuté plnenie je bezdôvodným obohatením. Plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (bezúročnosť a bezpoplatkovosť)“.

33. Žalovanému tak po určení úveru za bezúročný vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté, a to vo výške 5310,70,- eur. Nakoľko však žalobca v prospech žalovaného preukázateľne uhradil v predmetnom právnom vzťahu v období od 13.03.2004 do 22.11.2019 celkovo sumu 7396,47 eur, čo vyplýva z predloženého výpisu z karty Yes, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 2085,77 eur. Uvedený nárok žalobcu súd považoval za dôvodný a tomuto vyhovel.

34. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného, podľa názoru súdu si žalobca uplatnil nepremlčaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a súčasne určuje dĺžku tejto premlčacej doby v trvaní dvoch rokov. Pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit' vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch (Ro NS ČR z 26. 9. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1960/1999). Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011). Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal; ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemá touto vedomosťou na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (Ro NS ČR z 15. 6. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3433/2008a 21 Cdo 3434/2008). Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročná a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2021, sp. zn. 5Cdo 29/2021).

35. V danom prípade sa najskôr žalobca dozvedel, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal až dňa 30.03.2020, keď mu bol doručený platobný rozkaz. V skutočnosti to muselo byť až vtedy, keď navštívil svojho právneho zástupcu a bol oboznámený s nedostatkami uzavretej zmluvy so žalovaným a tiež, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a má právo sa domáhať súdnou cestou tohto nároku, teda k uvedenému mohlo dôjsť najskôr dňa 30.03.2020, ak nie až týmto poučením. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobca pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 Občianskeho

zákonníka totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba je kategóriu subjektívnou a zo žaloby a jej príloh a výsluchu žalobcu možno preukázateľne určiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel najskôr dňa 30.03.2020 a je na žalovanom, aby preukázal, že sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení už skôr. Žaloba bola na súde podaná dňa 30.03.2022, teda jednoznačne v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.I.ÚS 430/2018 z 05.12.2018, v ktorom ústavný súd nepochybne podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 22Co/53/2017, ktorého rozhodnutie bolo predmetom ústavnej sťažnosti vo vyššie uvedenom konaní Ústavného súdu Slovenskej republiky, sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré túto skutočnosť písomne potvrdilo dňa 08.08.2016. Odvolací súd v tejto inej veci uvažoval so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu konzultácie a poučenia daného žalobkyni v danej veci združením na ochranu spotrebiteľa, a takéto úvahy odvolacieho súdu považoval za ústavne konformné aj ústavný súd, keďže sťažnosť podanú žalovanou v tejto veci odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

36. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, súd poukazuje na aktuálnu judikatúru Súdneho dvora EÚ ako tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedená vyššie, v zmysle, ktorej táto doba nemôže byť kratšia ako desaťročná od kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu. V prejednávanom prípade je potrebné analogicky aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyššie konštatované nedostatky posudzovaných formulárových zmlúv sú nepochybne úmyselným porušením zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka. Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods.1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15,EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. (Rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22. apríla 2021 Vo veci C-485/19,LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o.). Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo268/2021).

37. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách žalovanému vykonaných žalobkyňou od 13.03.2004 do 22.11.2019, pričom žaloba bola na súde podaná dňa 30.03.2022. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol tak rozhodujúci okamih, kedy žalovaný prijal od žalobcu plnenie prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru. Nad rámec vyčerpaného úveru 5310,70 eur žalobca vykonal úhrady odo dňa 21.03.2017. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z uvedenej zmluvy tak nie je premlčaný ani v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe.

38. Žalobca si žiadal priznať aj úrok z omeškania od druhého dňa po dni doručenia žaloby. Súd zaviazal žalovaného v zmysle § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka k zaplateniu zákonného úroku z omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy odo dňa 17.05.2022 do zaplatenia. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 12.05.2022. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011,

sp. zn. 5 Cdo 29/2010). Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozičnej sfére a možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom (napr. vloženie do poštovej schránky v mieste bydliska adresáta, ak sa tam zdržiava). Nie je prípadne rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu (Uz NS ČR z 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 1334/2006).

39. Keďže v danom prípade čas splnenia nie je dohodnutý, a žalovaný ani pred podaním žaloby nebol vyzvaný na plnenie, a ani ustanovený právnym predpisom, súd použil analógiu práva a použil lehotu na plnenie pri vyhlásení rozsudku a to lehotu 3 dní od právoplatnosti rozsudku, tj. 3 dní od doručenia žaloby. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 12.05.2022. Od 13.05.2022 lehota 3 dní uplynula 15.05.2022, ale keďže tento deň pripadol na nedeľu, táto lehota sa posunula na nasledujúci pracovný deň, tj. na 16.05.2022 a od nasledujúceho dňa, tj. od 17.05.2022 je žalovaný v omeškaní s úhradou bezdôvodného obohatenia. Za výzvu o vydanie bezdôvodného obohatenia súd považuje okamih, kedy sa jednostranný písomný prejav vôle žalobcu stal účinným, nakoľko sa ocitol v dispozičnej sfére žalovaného s možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úroku súd priznal s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. Ku dňu 17.05.2022 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 0,00 % p.a., žalobcom požadované úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne neprevyšujú zákonom stanovenú sadzbu.

40. Súd v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov sporovými stranami predloženými, pričom v súlade s § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Toto ustanovenie sa použije vo vzťahu k dodávateľovi aj v spotrebiteľskej veci.

41. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

42. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Žalobca bol v súdnom konaní proti žalovanému úspešný pokiaľ ide o istinu v celom rozsahu, nakoľko súd čiastočne žalobu zamietol len do dňa omeškania žalovaného s úhradou úroku z omeškania, preto žalobcovi súd priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

45. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.